

ŻYCIORYS JANA KOŚCIERZYŃSKIEGO

Jan Kościerzyński urodził się w Roźnie, koło Służewa 1 października 1921 roku. W czasie okupacji był deportowany do pracy przymusowej przez III Rzeszę. Deportacja trwała od maja 1940 roku do wyzwolenia w styczniu 1945 roku.

Po wojnie osiedlił się w Gdyni. Przez kilka lat służył w milicji, z której musiał odejść ze względu na odmowę inwigilacji księży katolickich. Pozostał w Gdyni gdzie zajął się handlem owocami, najpierw w spółce, później na własny rachunek. Z Gdynią i handlem związany był przez większość swojego życia. Za czasów „komuny”, jak każdy kto był związany z prywatną inicjatywą, był gnębiony rewizjami i domiarami. Mimo to kochał handel, Gdynię i gdyby tu nie poznał swojej ukochanej żony Genowefy, byłyby to jego największe miłości. Razem z nią wybudowali tu swój dom rodzinny.

Jan Kościerzyński zajmował się także swoimi rodzicami, powiększając gospodarstwo po nich przejęte z około 2 ha do ponad 17 ha. Tu też wybudował dom, zasadził sad i zmechanizował gospodarstwo.

Po śmierci ukochanej żony, z którą przeżył ponad 55 lat, zakończył pracę i przeniósł się, a w zasadzie powrócił tam skąd pochodził, do Służewa–Pole, gdzie pozostaje pod opieką syna i synowej.

Ma trójkę dzieci, siedmioro wnucząt i dziesięcioro prawnucząt.

Jego życiowa dewiza i zarazem recepta na długowieczność to: „wszystko robić w umiarze, i jeść, i pić, i pracować, i ...”.

Życiorys napisany w całości przez Jana Kościerzyńskiego, syna (bez zmian).